

1919, čís. 462 sb. z. a n., snažíc se z něho dovoditi, že její manžel měl jako legionář nárok, by mu byla legionářská léta započtena do služební doby u žalované společnosti a tudíž i do doby jeho členství v pensijním ústavu. Již odvolací soud vyložil ve shodě se zákonem čís. 462/1919, že nárok na započtení služby ztrávené v československých legiích přísluší jen legionářům, kteří jsou ve službě státní nebo veřejné nebo ve službě závodů a podniků státem podporovaných a zaručených. Nižší soudy zjistily, že žalovaná společnost není takovým závodem anebo podnikem, takže Ladislav F. neměl proti ní nárok na započtení legionářských let do doby služební. Neměl-li tento nárok, nebyla žalovaná společnost povinna, hlásiti pensijnímu ústavu bezvýznamnou skutečnost, že Ladislav F. byl legionářem. Z nehlášení legionářských let Ladislava F-a pensijnímu ústavu nemohla tedy pro žalobkyni vzniknouti škoda při rozhodování o jejím nároku na vdovskou pensi a její žaloba byla právem zamítnuta. Žalobní nárok nebyl opřen o to, že se žalovaná společnost Ladislavu F-ovi zavázala, že se postará o započtení jeho legionářských let a že svému závazku nedostála. Než i kdyby byl žalobní nárok opřen o to, že se žalovaná společnost zavázala Ladislavu F-ovi, že se postará o započtení jeho legionářských let, že však tomuto závazku nedostála, nemohlo by to vésti k jinému výsledku a prospěti žalobkyni, poněvadž, jak výše dolíčeno, nebyl Ladislav F. členem pensijního ústavu pět let, jichž je třeba podle § 10 odst. 5 stanov pro započtení dřívější služební doby zaměstnancovy, a poněvadž zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., jehož obdobného použití se žalobkyně dovolává a který se vztahuje jen na legionáře ve službě státní nebo veřejné, anebo v závodech a podnicích státem podporovaných a zaručených, nelze jako zákona zvláštního, platícího jen pro legionáře ve službách právě vytčených, použití ani obdobně v souzeném případě, an podnik žalobkyně, u níž byl zemřelý Ladislav F. zaměstnán, nebyl ani podnikem státním ani státem podporovaným.

Čís. 11318.

Byla-li dána bance a jí přijata její vkladní knížka jako kauce, byla banka povinna nejen vkladní knížku, nýbrž i peníz, jež knížka představovala, chovati jako kauci odděleně od vlastního jmění jako cizí statek. Odpadlo-li rukojemské ručení skladatele, byl oprávněn domáhati se na bance, by mu vydala vkladní knížku i s peněžitou částkou, kterou představovala, jakož i s přírůstkem, kteréžto právo nebylo dotčeno zahájením vyrovnacího řízení o jmění banky. Toto oddělné právo vztahuje se i na jinou vkladní knížku (jiné banky), do níž byla kauce po zahájení vyrovnacího řízení o jmění banky přenesena za souhlasu stran a vyrovnacího správce.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 1548/30.)

Žalobce složil u žalované banky její vkladní knížku jako kauci. Když pominul důvod, pro nějž byla kauce složena, domáhal se žalobce na žalované bance, o jejímž jmění bylo zatím provedeno soudní vyrovnaní, vrácení vkladní knížky. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolíc, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaná namítá, uplatňujíc dovolací důvod podle § 503 čis. 4 c. ř. s., že nejde tu o pravidelnou smlouvu schovací. Na tom nezáleží. Odvolací soud zjistil, že žalobce uložil 20.000 Kč jako kauci na knížku žalované čis. 860, znějící na jméno žalobcovo, kterou žalovaná vzala v depot a uznala žalobce na účtu (Stückkonto). Zjištěním tímto je vázán i dovolací soud, zejména ana je žalovaná vůbec nenapadla. Byla-li tudíž vkladní knížka peněžního ústavu dána žalované a jí i přijata jako kauce, bylo na ni pohlížeti jako na peníze a jako na nositele hodnoty a představitele obligačního práva jí založeného (rozhodnutí čis. 7610 sb. n. s.) a žalovaná byla pak povinna nejen vkladní knížku, nýbrž i peněžní částku, kterou knížka ta představovala, míti jako kauci odděleně od vlastního jmění jako cizí statek. Odpadlo-li podle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. května 1929, čis. Rv I 1285/28 rukojemské ručení žalobcovo, byl žalobce oprávněn žádati, by žalovaná vydala mu vkladní knížku i s peněžitou částkou, kterou představovala, jakož i s přírůstkem, ať šlo o úschovu neb o zástavu. Uplatňování žalobcova nároku nebránilo ani to, že bylo o jmění žalované zahájeno vyrovnací řízení a že vyrovnaní bylo přijato a soudně schváleno, neboť z právního poměru založeného mezi stranami složením kauce vznikl v každém případě žalobci nárok na vyloučení věci (vkladní knížky dané jako kauce i s peněžitou částkou, jejíž byla nositelem, jakož i s přírůstkem), kteréžto právo nebylo podle §§ 10 a 21 vyr. řádu zahájením vyrovnacího řízení dotčeno. Zjistil-li dále odvolací soud, že po zahájení vyrovnacího řízení o jmění žalované byla za souhlasu stran, jakož i vyrovnacího správce kauce 20.000 Kč vybrána z vkladní knížky žalované čis. 860 a uložena na vkladní knížku jiné banky, kterou si žalovaná podržela jako zástavu, kterýmžto zjištěním je vázán dovolací soud, vyplývá z něho po právní stránce, že právo, které příslušelo žalobci ohledně vkladní knížky žalované čis. 860 na vyloučení podle §§ 10 a 21 vyr. ř., přeneslo se na vkladní knížku jiné banky, do níž byla kauce za souhlasu stran a vyrovnacího správce pro žalobce uložena.

Čís. 11319.

Ustanovení § 367 obč. zák. vyžaduje v první řadě, by zcizovací projev vůle pocházel buď přímo od osoby, jíž vindikující žalobce věc svěřil, neb od zástupce k tomu oprávněného. Byla-li věc svěřena zůstaviteli, zavazovalo by jednání domnělého zástupce pozůstalosti (nezmocněného jednatele) pozůstalost jen, kdyby oprávněný zástupce pozůstalosti (po-